

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 165

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 februarie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI	
20. — Hotărâre pentru desemnarea unui membru titular și a unui membru supleant în Consiliul de coordonare al Institutului Național de Administrație	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 760 din 23 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 6 martie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	2–3
Decizia nr. 772 din 28 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (8) și art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	4–6
Decizia nr. 815 din 7 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	7–9
Decizia nr. 816 din 7 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală	9–11
Decizia nr. 831 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5) fraza a doua teza întâi și art. 49 lit. c) frazele a doua și a treia din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	12–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.194. — Ordin al ministrului educației naționale privind modificarea Metodologiei de înscriere și înregistrare a calificărilor din învățământul superior în Registrul Național al Calificărilor din Învățământul Superior (RNCIS), aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.475/2017	16

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru desemnarea unui membru titular
și a unui membru supleant în Consiliul de coordonare
al Institutului Național de Administrație**

În temeiul prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 23/2016 privind înființarea Institutului Național de Administrație, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul îi desemnează în Consiliul de coordonare al Institutului Național de Administrație pe domnul senator Eugen Dogariu, ca membru titular, și pe domnul senator Bogdan Constantin Matei, ca membru supleant.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 21 februarie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 21 februarie 2018.
Nr. 20.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 760

din 23 noiembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. f)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 6 martie 2017
a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Irina Dogar în Dosarul nr. 3.485/62/2015 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.359D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 9 noiembrie 2017, cu participarea părții BRD Groupe Société Générale — S.A. din București și a reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 396 din Codul de procedură civilă, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 23 noiembrie 2017, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 17 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.485/62/2015, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**. Excepția a fost ridicată de Irina Dogar cu prilejul soluționării apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 251/MAS din 24 februarie 2016, pronunțată de Tribunalul Brașov — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.485/62/2015.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată, în esență, că dispozițiile de lege, care prevăd încetarea de drept a contractului individual de muncă ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, contravin prevederilor art. 41 alin. (1), art. 53 alin. (1) și (2) și art. 11 alin. (2) din Constituție, în măsura în care sunt interpretate că se aplică tuturor salariaților condamnați, chiar și celor pentru care

s-a dispus suspendarea executării pedepsei. Astfel, consideră că se încalcă dreptul la muncă, întrucât, în cazul suspendării executării pedepsei, salariatul nu se află în imposibilitatea executării obligațiilor ce îi revin potrivit contractului individual de muncă. Mai mult, încetarea de drept a contractului individual de muncă echivalează, în această ipoteză, cu o pedeapsă complementară pe care însă legea penală nu a prevăzut-o. În plus, este o măsură disproporționată, depășind limitele a ceea ce este adecvat și necesar în scopul realizării obiectivelor urmărite.

5. Totodată, autorul excepției susține că textul de lege criticat nesocotește prevederile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la respectarea vieții private și de familie.

6. **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă** arată că nu își poate exprima opinia asupra excepției de neconstituționalitate, întrucât aceasta ar putea echivala cu o antepunțare.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Guvernul**, apreciind că în cauză sunt incidente cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 18 din 8 iunie 2015, potrivit căreia dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali fac referire „numai la tipul de pedeapsă aplicată, respectiv privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modul de individualizare a executării pedepsei privative de libertate”, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003 — Codul

16. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Irina Dogar în Dosarul nr. 3.485/62/2015 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 6 martie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora „(1) *Contractul individual de muncă existent încetează de drept: [...] f) ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești;*”.

12. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin următoarelor texte din Constituție: art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă, art. 53 alin. (1) și (2) privind limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 11 alin. (2) referitor la relația dintre tratatele internaționale și dreptul intern, prin raportare la prevederile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la dreptul la respectarea vieții private și de familie.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003, în măsura în care s-ar interpreta că se aplică și persoanelor pentru care s-a dispus suspendarea executării pedepsei privative de libertate. Doar în această interpretare aceste dispoziții de lege ar fi contrare prevederilor constituționale invocate și, în vederea clarificării conținutului și sferei de aplicare a dispozițiilor de lege criticate, autorul excepției a solicitat, în același dosar, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept: „aplicabilitatea dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003, în sensul stabilirii dacă acestea sunt aplicabile în toate cazurile condamnării unui salariat, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, inclusiv cu suspendarea executării pedepsei.”

14. Prin Decizia nr. 15 din 6 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 22 iunie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a răspuns acestei sesizări, reținând că „dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că sunt aplicabile numai în situația în care condamnatul execută efectiv pedeapsa în penitenciar, fiind în imposibilitate fizică de a se prezenta la locul de muncă”.

15. Având în vedere interpretarea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a dat-o dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003 prin Decizia nr. 15 din 6 martie 2017, Curtea apreciază că susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate în raport cu criticile formulate.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 772

din 28 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (8) și art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (8) și art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Marcel Brândușan în Dosarul nr. 1.694/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.953D/2016.

2. La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihai Alexandru Ionescu, cu delegație la dosar, pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Lipsește autorul excepției de neconstituționalitate. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității susține, ca o apreciere generală, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu conține *per se* nicio prevedere cu caracter lustrativ și nicio altă sancțiune cu privire la persoanele cărora li se constată calitatea de colaborator sau lucrător al Securității. Solicită, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece aceasta nu privește chestiuni veritabile de neconstituționalitate și, în subsidiar, respingerea, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale. Mai arată că dispozițiile art. 1 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 instituie doar dreptul de acces la propriul dosar al soțului supraviețuitor și al rudelor, astfel că autorul excepției nu are niciun interes în atacarea acestor dispoziții.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, referitoare la dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008. Cât privește dispozițiile art. 1 alin. (8) din același act normativ susține că acestea nu aduc atingere prevederilor invocate din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.694/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (8) și art. 2 lit. a) din Ordonanța de**

urgență a Guvernului nr. 24/2008. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâtul Marcel Brândușan într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect acțiunea în constatare formulată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile art. 1 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 contravin dispozițiilor art. 15 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Constituție, deoarece instituie posibilitatea de petiționare în numele persoanei decedate urmașilor acesteia. Așa a fost și situația din speță, în care o persoană, în numele tatălui său decedat, a solicitat și a obținut aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 pentru verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarelor întocmite de Securitate pe numele tatălui său, deși nu avea capacitatea procesuală. Posibilitatea de petiționare în numele unei persoane decedate a condus la aplicarea procedurilor prevăzute de ordonanța de urgență menționată, inclusiv inițierea acțiunii civile în constatare a calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarelor întocmite de Securitate. Inițierea acțiunii civile în constatare s-a realizat prin mandatarea în acest sens a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (C.N.S.A.S.) de către o persoană fără calitate procesuală și care nu justifică un interes, iar inexistența calității procesuale rezultă din lipsa de identitate între persoana reclamantului și titularul dreptului din raportul juridic dedus judecății. De asemenea, interesul, folosul practic urmărit prin declanșarea procesului civil, se apreciază în raport cu cel pentru care s-a acționat, iar, în această situație, interesul nu aparține celui care a mandatat C.N.S.A.S. pentru a iniția acțiunea civilă. Acest fapt este nelegal și din perspectiva art. 32 și 40 din Codul de procedură civilă care stabilesc condițiile de exercitare a acțiunii civile și sancțiunile încălcării acestor condiții.

7. Cât privește dispozițiile art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, autorul excepției susține că acestea contravin art. 15, art. 124 alin. (1) și (2) și art. 148 alin. (2) din Constituție, precum și art. 15 alin. (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, deoarece principiul neretroactivității legii are rolul de a asigura stabilitatea și securitatea raporturilor juridice. Totodată, susține că este absurd să se pretindă unui subiect de drept să răspundă pentru activitățile profesionale desfășurate, care nu constituiau un act delictuos, potrivit dreptului național sau internațional, la momentul săvârșirii lor.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, departe de a fi o reglementare penală, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 are ca scop cunoașterea istoriei recente, cunoaștere ce constituie o prioritate pentru societatea românească, motiv pentru care administrarea și valorificarea istorică a arhivelor fostei Securități, precum și a documentelor cu privire la reprimarea de către Securitate a acțiunilor în favoarea democrației sunt necesare într-o Românie europeană. Cunoașterea publică a acestor abuzuri contribuie la o mai bună înțelegere a prezentului și la o proiectare adecvată a viitorului societății românești. Modul în care se analizează această cunoaștere a adevărului istoric este clar detaliat în actul normativ, pentru cazurile și condițiile acolo prevăzute fiind instituite norme de procedură (în special cele ce guvernează acțiunea în instanță și calea de atac a acesteia) ce se conformează pe deplin cerințelor europene și constituționale privind accesul la justiție, respectiv prezumția de nevinovăție. Dreptul de acces la dosarul de Securitate al unei persoane decedate este instituit pentru soțul supraviețuitor și rudele până la gradul al patrulea inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorii testamentari ai acesteia printr-o ordonanță de urgență a Guvernului, act normativ care reprezintă o „lege” în sensul art. 15 alin. (1) din Constituție. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 760 din 7 iunie 2011. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 51 alin. (1) din Constituție, Guvernul apreciază că cererea formulată de un moștenitor al unei persoane pentru a se stabili calitatea de lucrător al Securității pentru persoanele care au instrumentat dosarul de Securitate al autorului respectivei cereri este o cerere formulată în nume propriu de către moștenitor. Nici dispozițiile art. 124 din Constituție nu sunt încălcate prin reglementările criticate, iar, referitor la art. 148 din Constituție, Guvernul apreciază că nu au incidență în cauză.

11. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, având în vedere, pe de-o parte, preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 care definește scopul reglementării ca fiind „continuarea, într-un mecanism nou, a procesului de devalorare a activităților exercitate de regimul comunist”, exercitat, în special prin intermediul Securității, ca „o permanentă teroare împotriva cetățenilor țării, a drepturilor și a libertăților lor fundamentale”, iar, *pe de altă parte*, faptul că art. 1 din același act normativ reglementează accesul cetățenilor români sau străini care după 1945 au avut cetățenie română, precum și al cetățenilor unei țări membre a Organizației Tratatului Atlanticului de Nord sau al unui stat membru al Uniunii Europene la propriul dosar întocmit de Securitate, precum și la alte documente și informații care privesc propria persoană, în conformitate cu prevederile legii privind protejarea informațiilor care privesc siguranța națională, precum și dreptul acestor persoane de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului. Astfel, art. 1 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu aduce atingere dreptului de petiționare, întrucât acest act normativ reglementează o procedură specială, având în vedere că, prin actul normativ criticat, se îndreptățește accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, prin consemnarea publică a abuzurilor, contribuind la o mai bună înțelegere a prezentului și la o proiectare adecvată a viitorului societății românești. Referitor la dispozițiile art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 consideră că acestea nu contravin normelor constituționale invocate. În fapt, ordonanța de urgență reglementează modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare, fără a fi aplicată retroactiv.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității din ședința publică, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (8) și art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008, prevederi ce au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (8): *„De drepturile prevăzute la alin. (1)—(7) beneficiază soțul supraviețuitor și rudele până la gradul al patrulea inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorii săi testamentari. De aceste drepturi beneficiază în primul rând soțul supraviețuitor și după aceea rudele în ordinea proximității legăturii de rudenie. În cazul rudelor de același grad, au acces la dosar toți în mod egal, iar în cazul publicării dosarului sau elementelor din dosar, este nevoie de consimțământul tuturor.”;*

— Art. 2 lit. a): *„În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: a) lucrător al Securității — orice persoană care, având calitatea de ofițer sau de subofițer al Securității sau al Miliției cu atribuții pe linie de Securitate, inclusiv ofițer acoperit, în perioada 1945—1989, a desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului.”;*

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 privind universalitatea, art. 51 privind dreptul de petiționare, art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției și art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și celor ale art. 15 alin. (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, potrivit cărora *„Nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care nu constituiau un act delictuos, potrivit dreptului național sau internațional, în momentul în care au fost săvârșite. De asemenea, nu se va aplica o pedeapsă mai severă decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii infracțiunii. Dacă ulterior comiterii infracțiunii, legea prevede aplicarea unei pedepse mai ușoare, delincventul trebuie să beneficieze de aceasta.”*

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, referitor la dispozițiile art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, că autorul excepției susține că acestea contravin art. 15, art. 124 alin. (1) și (2) și art. 148 alin. (2) din Constituție, precum și art. 15 alin. (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, deoarece principiul neretroactivității legii are rolul de a asigura stabilitatea și securitatea raporturilor juridice. Referitor la aceste critici, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 543 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 15 septembrie 2016, paragraful 22, reținând că dispozițiile art. 2 din ordonanța de urgență criticată, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată de instanța judecătorească drept lucrător sau colaborator al Securității, nu încălcă principiul constituțional al neretroactivității legii, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010).

17. Pe de altă parte, prin Decizia nr. 772 din 18 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 4 februarie 2015, paragraful 27, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a acestor persoane, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011). Astfel, acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești în acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

18. Cât privește criticile referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției și art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și ale art. 15 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Curtea constată că acestea nu au legătură cu cauza de față, ce are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ce definesc noțiunea de „*lucrător al Securității*”.

19. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, deoarece instituie posibilitatea de petiționare în numele persoanei decedate urmașilor acesteia, ceea ce, în opinia autorului excepției, încalcă art. 15 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, prin Decizia nr. 543 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 15 septembrie 2016, paragraful 25, Curtea a reținut că dispozițiile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 conferă persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea, inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari, dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia, care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care

au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite. Totodată, Curtea a reținut că părțile au, deopotrivă, posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesuală civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

20. Cât privește posibilitatea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia fără a avea o legitimare procesuală activă, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că legitimarea procesuală a acestuia izvorăște din însăși prevederea legală care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, în acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011, sau Decizia nr. nr. 543 din 12 iulie 2016, precitată, paragraful 24).

21. Pe de altă parte, prin Decizia nr. 196 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 12 iunie 2015, paragraful 20, Curtea a reținut că acțiunea în constatarea calității de colaborator al Securității este introdusă la o instanță de judecată. Așadar, în condiții de independență și imparțialitate, instanța de judecată competentă este cea care, în urma administrării întregului probatoriu în cauză, pronunță soluția de constatare a calității de colaborator al Securității. Procedura de judecată respectă principiile fundamentale privind oralitatea, contradictorialitatea, publicitatea și dreptul la apărare, părțile beneficiind de posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesuală civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

22. Având în vedere aceste considerente, Curtea nu poate reține nici critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1), potrivit căreia „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*” și nici ale art. 51 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia „*Cetățenii au dreptul să se adreseze autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor*”.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marcel Brândușan în Dosarul nr. 1.694/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 alin. (8) și art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 815

din 7 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2)
din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Bicheru în Dosarul nr. 1.933/216/2015 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 924D/2017.

2. La apelul nominal, lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a instanței de control constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 134/A din 16 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.933/216/2015, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Bicheru, cu ocazia soluționării apelurilor declarate de acesta și Parchetul de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeș împotriva Sentinței penale nr. 216 din 22 septembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Curtea de Argeș, în Dosarul nr. 1.933/216/2015, prin care a fost condamnat inculpatul, autor al excepției, recidivist, pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, la pedeapsa de 4.000 lei amendă penală. Prin aceeași sentință a fost revocat beneficiul suspendării sub supraveghere acordat inculpatului, autor al excepției de neconstituționalitate, prin Sentința penală nr. 75 din 15 aprilie 2013, pronunțată de Judecătoria Curtea de Argeș.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate aduc atingere principiului aplicării globale a legii penale mai favorabile, contrar celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014. Susține, totodată, că textul de lege criticat creează o discriminare pozitivă în favoarea persoanelor care au beneficiat de o condamnare anterioară la o pedeapsă a închisorii cu aplicarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei, comparativ cu un recidivist condamnat la pedeapsa închisorii cu aplicarea suspendării condiționate a executării, în condițiile săvârșirii unei noi infracțiuni, în termenul de încercare, pentru care textul sancționator prevede alternativa pedepsei amenzii.

6. **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că nu pot fi reținute vicii de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, deoarece textul de lege criticat a fost instituit pentru situații tranzitorii în care, anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, inculpatul săvârșise o infracțiune pentru care a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea în modalitatea suspendării condiționate, prevăzute de vechiul Cod penal. Reține că, potrivit practicii instanțelor de judecată și deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu este vorba de stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile pentru o infracțiune în curs de judecată, ci de o situație tranzitorie în sensul reținut anterior. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 648 din 11 noiembrie 2014 și nr. 715 din 27 octombrie 2015, prin care excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 a fost respinsă ca neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și, în acest sens, menționează că nu se poate reține existența unei discriminări, deoarece nu sunt incidente în cauză niciunul dintre criteriile de discriminare prezente în art. 4 din Constituție. Totodată, face precizarea că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat prin Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014 și prin Decizia nr. 715 din 27 octombrie 2015, în sensul constituționalității textului de lege criticat.

9. **Avocatul Poporului** precizează că punctul său de vedere, exprimat în sensul constituționalității prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, a fost transmis în dosarele Curții Constituționale nr. 247D/2016, nr. 708D/2016 și nr. 1.970D/2016, fiind reținut în deciziile Curții nr. 715 din 27 octombrie 2015 și nr. 732 din 6 decembrie 2016. Precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut: „*Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.*”

13. Autorul excepției susține că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și alin. (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la liberul acces la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare. Invocă, totodată, dispozițiile art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 15 din Legea nr. 187/2012 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva afectării dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul aplicării legii penale mai favorabile și art. 16 referitor la egalitatea în drepturi. Astfel, prin Decizia nr. 343 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 29 iunie 2015, ale cărei considerente au fost preluate și în deciziile nr. 648 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015; nr. 221 din 2 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 15 iunie 2015; nr. 632 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 24 noiembrie 2015; nr. 666 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 20 noiembrie 2015; nr. 682 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 27 noiembrie 2015; nr. 692 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 25 noiembrie 2015 și nr. 715 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 20 noiembrie 2015, Curtea a reținut că situația din speța dedusă controlului de constituționalitate se caracterizează prin faptul că cel condamnat, fiindu-i aplicată suspendarea condiționată a executării pedepsei potrivit Codului penal din 1969, a săvârșit o nouă infracțiune, descoperită în termenul de încercare, procesul său fiind pendinte la data intrării în vigoare a noului Cod penal. Această situație tranzitorie este reglementată de art. 15 din Legea nr. 187/2012, care prevede că măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în

vigoare a Codului penal, iar regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969. Totodată, Curtea a constatat că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu se mai regăsește în Codul penal intrat în vigoare la 1 februarie 2014. Având în vedere că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu a mai fost preluată în noua reglementare, iar această instituție privește modul de executare a pedepsei, Curtea a apreciat că, din perspectiva aplicării legii penale în timp, este justificat ca regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, precum și motivele care pot duce la revocarea măsurii să fie supuse legii în vigoare de la momentul aplicării acesteia.

15. Curtea a reținut, de asemenea, că autorul excepției de neconstituționalitate a pus în balanță, în momentul formulării criticilor de neconstituționalitate, modul de revocare a măsurii suspendării condiționate și de individualizare a pedepsei pentru noua infracțiune, având în vedere, pe de-o parte, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei (art. 81 din Codul penal din 1969), iar, pe de altă parte, instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere (art. 91 din Codul penal). Or, cele două instituții sunt instituții diferite, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere fiind reglementată atât în vechea legislație, la art. 86¹, cât și în noul Cod penal, la art. 91—98. Astfel, chiar dacă, potrivit art. 96 alin. (5) din Codul penal în vigoare, pedeapsa principală pentru noua infracțiune, în cazul revocării suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară, această nouă reglementare nu poate fi considerată lege penală mai favorabilă în raport cu vechea reglementare a suspendării condiționate a executării pedepsei, ci doar în ceea ce privește, eventual, vechea reglementare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere. Așa fiind, Curtea a apreciat că declararea neconstituționalității textului de lege criticat din perspectiva susținută nu poate atrage aplicarea în speță a reglementărilor referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere din Codul penal.

16. Cât privește critica referitoare la crearea unui regim discriminatoriu între persoanele a căror pedeapsă a fost suspendată condiționat și persoanele a căror pedeapsă a fost suspendată sub supraveghere, se constată că o problemă similară a fost analizată prin Decizia nr. 221 din 2 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 15 iunie 2015, paragrafele 16 și 17, ocazie cu care s-a reținut că, fiind în prezența unor instituții juridice diferite, și regimul juridic diferit reglementat de către legiuitor este justificat. În aceste condiții, diferența de tratament juridic aplicabilă persoanelor aflate în ipoteza celor două norme legale este justificată tocmai de faptul că acestea nu se află în situații juridice similare.

17. Curtea a reținut, totodată, că modalitatea de interpretare și aplicare a prevederilor legale criticate a fost dezlegată prin Decizia nr. 13 din 6 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prilej cu care s-a statuat că „în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă, cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei

postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior”.

18. Cât privește critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate permit instanțelor de judecată, în determinarea legii penale mai favorabile, să combine dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, privitoare la revocarea în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni, cu cele ale actualului Cod penal, cu încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1), întrucât prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive se creează, pe cale judiciară, o a treia lege care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor, în interpretarea legii instanța neavând competența de a legifera, Curtea a reținut că principiul separației și echilibrului puterilor în stat presupune existența unui control reciproc între puterile statului, sub aspectul exercitării în conformitate cu legea

a atribuțiilor lor specifice, acesta fiind un mecanism specific statului de drept și democratic, pentru evitarea abuzurilor din partea uneia sau alteia dintre puterile statului (a se vedea Decizia nr. 1.109 din 8 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 2 noiembrie 2011). Controlul textelor de lege invocate ca temei de drept, realizat de instanța investită cu soluționarea unei cauze penale, corespunde atribuțiilor constituționale ale instanțelor judecătorești. Potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, în activitatea de înlăptuire a justiției, judecătorii se supun numai legii, a cărei interpretare se realizează în mod necesar în procesul soluționării cauzelor, întrucât interpretarea este o fază indispensabilă aplicării legii. În aceste condiții, prin interpretarea și aplicarea de către instanță a textelor de lege criticate nu se realizează un „transfer” de competență din sfera puterii legislative în sfera puterii judecătorești.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor precitate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Bicheru în Dosarul nr. 1.933/216/2015 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 816

din 7 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător

Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură, excepție ridicată de Vasile Niculescu în Dosarul nr. 30.289/300/2016 al

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.024D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a instanței de control constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 30.289/300/2016, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Vasile Niculescu în cauza penală în care acesta este cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor de furt în scop de folosință, tâlhărie calificată, conducerea unui vehicul fără permis de conducere și refuzul sau sustragerea de la prelevarea de mostre biologice. În fața instanței de judecată, inculpatul, autor al excepției de neconstituționalitate, a negat săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul susține, în esență, că normele procesual penale criticate sunt discriminatorii, întrucât un inculpat trimis în judecată pentru infracțiuni concurente este obligat să recunoască toate faptele reținute în rechizitoriu pentru a beneficia de judecata în procedură accelerată, cu reducerea limitelor speciale de pedeapsă, conform art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Arată că, dacă — referitor la aceleași fapte — sesizarea s-ar face prin rechizitorii separate, inculpatul ar putea opta pentru recunoașterea unora dintre infracțiuni, negând săvârșirea altora, fără ca prin aceasta să fie lipsit de beneficiul procedurii simplificate și, pe cale de consecință, de reducerea limitelor speciale de pedeapsă pentru infracțiunile recunoscute.

6. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în condițiile în care rațiunea pentru care s-a prevăzut judecarea cauzei în procedura simplificată o constituie soluționarea cauzei penale cu celeritate. Reține, totodată, că, în situația în care inculpatul recunoaște doar unele dintre infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată, iar, în urma derulării cercetării judecătorești după procedura obișnuită, instanța va reține aceeași situație de fapt ca cea prezentată de inculpat, acesta va beneficia de reducerea limitelor speciale de pedeapsă pentru faptele recunoscute, chiar dacă judecata nu a avut loc în procedura accelerată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că beneficiul reducerii limitelor speciale de pedeapsă nu se acordă condiționat de desfășurarea judecării în procedura accelerată, ci de împrejurarea ca declarația de recunoaștere făcută de inculpat să corespundă adevărului judiciar stabilit de instanță, astfel încât dispozițiile criticate nu determină o diferență de tratament între inculpații trimiși în judecată pentru infracțiuni concurente în funcție de numărul rechizitoriilor întocmite cu privire la acestea.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016, având următorul conținut: „*În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți și de persoana vătămată, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile constituționale ale art. 16, ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție și la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critica potrivit căreia inculpatul care solicită ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, trebuie „să recunoască în totalitate” faptele reținute în sarcina sa.

14. Astfel, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, și Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015 Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală și a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor —, cu titlul de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

15. Curtea a statuat, de asemenea, că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu

poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înlăturării justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

16. Cu privire la critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, în deciziile precitate, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Niculescu în Dosarul nr. 30.289/300/2016 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală și constată că dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). Or, inculpatul care nu recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa nu se află în aceeași situație cu cel care recunoaște integral învinuirea, motiv pentru care instanța — care are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și cu privire la persoana inculpatului — în primul caz va soluționa cauza potrivit dreptului comun, cadrul procesual în care poate lămuri toate împrejurările, iar în cel de-al doilea va judeca potrivit procedurii simplificate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege. Tratamentul juridic diferențiat instituit prin dispozițiile de lege criticate este, prin urmare, justificat și nu se poate vorbi de existența unei discriminări, cu atât mai mult cu cât reducerea limitelor speciale de pedeapsă nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții, potrivit politicii sale penale.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 831

din 14 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5) fraza a doua teza întâi și art. 49 lit. c) frazele a doua și a treia din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (5) și art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Cecilia-Camelia Răducanu în Dosarul nr. 682/57/2015 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 396D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 397D/2016 și nr. 681D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de același autor în dosarele nr. 683/57/2015 și nr. 374/57/2015 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal răspunde, pentru partea Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, domnul Benone Vișan, în calitate de consilier juridic, depunând delegație în ambele dosare. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 397D/2016 și nr. 681D/2016 la Dosarul nr. 396D/2016. Reprezentantul părții prezente și cel al Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 397D/2016 și nr. 681D/2016 la Dosarul nr. 386D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Referitor la prevederile art. 48 alin. (5) din Legea nr. 188/2000, arată că părții i se asigură dreptul la un proces echitabil, împotriva soluției date de Comisia superioară de disciplină a Camerei executorilor judecătorești putând fi formulată contestație la instanța judecătorească, respectiv curtea de apel. Aceasta asigură un control al legalității procedurii disciplinare efectuate și al temeiniciei hotărârii. Împotriva soluțiilor pronunțate de curtea de apel se poate formula recurs la Înalta Curte de Casație și

Justiție, astfel că se realizează și dreptul la un dublu grad de jurisdicție. Cu privire la art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000, susține că nu contravine dispozițiilor constituționale care consacră gratuitatea jurisdicțiilor speciale administrative.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, în principal, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că autoarea acesteia nu formulează veritabile critici de constituționalitate, și, în subsidiar, ca neîntemeiată, nefiind încălcat dreptul de acces liber la justiție, în condițiile în care partea are deschisă calea contestației la instanța judecătorească. Totodată, arată că textele de lege criticate sunt în deplină concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie disciplinară.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin încheierile din 17 februarie 2016, 18 martie 2016 și 10 februarie 2016, pronunțate în dosarele nr. 682/57/2015, nr. 683/57/2015 și nr. 374/57/2015, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (5) și art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**. Excepția a fost ridicată de Cecilia-Camelia Răducanu, în calitate de executor judecătorec, în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de anulare a unor hotărâri pronunțate de Consiliul de disciplină al Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești prin care acesta a admis acțiunea disciplinară formulată de Colegiul director al Camerei Executorilor Judecătorești de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia și a dispus aplicarea sancțiunii disciplinare prevăzute de art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000, respectiv amenda, pentru săvârșirea unor fapte ce aduc atingere onoarei, probității profesionale ori bunelor moravuri, prevăzute de art. 47 lit. c) din Legea nr. 188/2000.

9. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile de lege criticate impun crearea și existența unui titlu executoriu, înainte de deducerea cauzei spre judecată instanțelor judecătorești, întrucât conțin dispoziții foarte energice, și anume suspendarea de drept din funcție a executorului judecătorec. De asemenea, conferă organului disciplinar profesional — Comisia superioară de disciplină — puterea de a judeca, de a hotărî și de a sancționa, dincolo de sfera disciplinară, conferindu-i acesteia atribuții jurisdicționale, ce reprezintă apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești, și ignorând principiul separației puterilor în stat. Susține, totodată, că se creează o jurisdicție administrativă paralelă, cu caracter obligatoriu și oneros. Autoarea excepției arată că, în opinia sa, prevederile art. 48 alin. (5) din Legea nr. 188/2000, care stabilesc că hotărârea Comisiei superioare de disciplină este definitivă, sunt susceptibile de o dublă interpretare, respectiv, pe de o parte, contravin sau completează art. 634 alin. (1) din Codul de procedură civilă, iar pe de altă parte, reafirmă dispozițiile art. 634 alin. (2) din Codul de procedură civilă. În ce privește art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000 arată că este, de

asemenea, susceptibil de o dublă interpretare, întrucât este în contradicție cu dispozițiile art. 641 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prin exceptarea hotărârii Comisiei superioare de disciplină de la formalitatea obligatorie prevăzută de textul menționat. Mai susține că art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000 contravine prevederilor art. 21 din Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și al executorilor judecătorești, precum și dispozițiilor art. 24 și 25 din Legea nr. 188/2000, potrivit cărora doar ministrul justiției dispune suspendarea din funcție a executorului judecătoresc, și, totodată, textul de lege criticat creează o nouă situație juridică, astfel că suspendarea din funcție a executorului judecătoresc nu se mai dispune în mod exclusiv de ministrul justiției, ci acționează de drept.

10. Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că autoarea acesteia formulează critici referitoare la actele contestate, iar nu la neconstituționalitatea textelor legale invocate. De asemenea, stabilirea amenzii nu se încadrează în norma constituțională care vizează gratuitatea jurisdicțiilor speciale administrative, iar reglementarea cercetării disciplinare asigură accesul la o instanță judecătorească, așa cum prevede art. 126 din Constituție.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 523 din 9 octombrie 2014 și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa referitoare la jurisdicțiile organismelor profesionale.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, precizând că, de vreme ce prevăd o cale de atac împotriva hotărârii Comisiei superioare de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești prin care s-a soluționat contestația formulată împotriva hotărârii Consiliului de disciplină al Camerei executorilor judecătorești, nu se poate susține încălcarea accesului liber la justiție. Arată că textele de lege supuse controlului de constituționalitate nu aduc atingere principiului separației și echilibrului puterilor în stat.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, prevederile art. 48 alin. (5) și art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, care au următoarea redactare:

— Art. 48 alin. (5): „(5) *Împotriva hotărârii Consiliului de disciplină al Camerei executorilor judecătorești părțile pot face contestație, în termen de 15 zile de la comunicare, la Comisia*

superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, care judecă în complet de 5 membri. Hotărârea Comisiei superioare de disciplină este definitivă și poate fi atacată cu contestație la curtea de apel.”;

— Art. 49 lit. c): „*Sancțiunile disciplinare se aplică în raport cu gravitatea faptelor și constau în: (...)*

c) amendă de la 500 lei la 3.000 lei, care se face venit la bugetul Camerei executorilor judecătorești în a cărei rază teritorială este situat biroul executorului judecătoresc respectiv. Neachitarea amenzii în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a stabilit sancțiunea disciplinară atrage suspendarea de drept din funcție a executorului judecătoresc până la achitarea sumei. Hotărârea definitivă constituie titlu executoriu.”;

17. Din motivarea scrisă a excepției de neconstituționalitate rezultă că autoarea acesteia critică doar prevederile art. 48 alin. (5) fraza a doua teza întâi și art. 49 lit. c) frazele a doua și a treia, asupra acestora urmând să se pronunțe Curtea Constituțională.

18. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 privind accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative și art. 126 alin. (1) potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 48 alin. (5) din Legea nr. 188/2000, criticate în cauză, stabilesc regimul juridic al hotărârii emise de Consiliul de disciplină al Camerei executorilor judecătorești în materie disciplinară. Potrivit art. 47 din aceeași lege, răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc intervine în situații precum nerespectarea secretului profesional, încălcarea incompatibilităților și interdicțiilor prevăzute de lege, săvârșirea unor fapte care aduc atingere onoarei, probității profesionale ori bunelor moravuri, neîndeplinirea obligațiilor privind formarea profesională a executorilor judecătorești stagiați, angajați pe bază de contract, întârzierea sistematică și neglijența în efectuarea lucrărilor, absența nejustificată de la birou și omisiunea de a efectua publicitatea vânzării prin Registrul electronic de publicitate a vânzării bunurilor supuse executării silită. Hotărârile Consiliului de disciplină al Camerei executorilor judecătorești pot fi contestate, potrivit art. 48 alin. (5) teza întâi din Legea nr. 188/2000, la Comisia superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești. Critica formulată în cauza de față poartă asupra faptului că hotărârea Comisiei superioare de disciplină este definitivă, ceea ce îi conferă caracter de titlu executoriu înainte de deducerea cauzei spre judecată instanțelor judecătorești, și, totodată, conține dispoziții foarte energice, și anume suspendarea de drept din funcție a executorului judecătoresc.

20. Față de aceste critici, Curtea observă că, prin Decizia nr. 298 din 1 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 6 aprilie 2011, a statuat că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 188/2000, executorii judecătorești sunt investiți să efectueze un serviciu de interes public, și anume executarea silită a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, îndeplinind acte de autoritate publică, care au forța probantă specifică unui asemenea act. Pornind de la aceste observații, Curtea a constatat că este firesc ca activitatea executorilor judecătorești să fie supusă controlului profesional, iar, în situația în care sunt constatate abateri, aceștia să răspundă disciplinar. Curtea a observat că faptele pentru care executorul judecătoresc răspunde disciplinar sunt expres și

limitativ prevăzute de lege și se referă la conduita profesională a acestuia. Așa fiind, Curtea a constatat că un control al activității executorilor judecătorești nu impiedică asupra separației puterilor în stat și nici asupra dreptului la un proces echitabil, atât timp cât hotărârea prin care se soluționează acțiunea aparține organelor deliberative din cadrul profesiei, care poate fi atacată la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul profesional, astfel cum prevede art. 48 alin. (5) din Legea nr. 188/2000.

21. Totodată, prin Decizia nr. 523 din 9 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 19 noiembrie 2014, paragrafele 24 și 25, Curtea a observat că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut, referitor la competența unor organisme profesionale de a judeca acțiuni disciplinare, că, în numeroase state ale Consiliului Europei, abaterile disciplinare sunt de competența acestor structuri, iar o asemenea atribuire de competență nu este contrară dispozițiilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care impune totuși unul dintre următoarele sisteme: sau jurisdicțiile organismelor profesionale îndeplinesc exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenție sau ele nu le îndeplinesc și atunci legea națională trebuie să permită accesul la o instanță judecătorească care prezintă toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială (Hotărârea din 10 februarie 1983, pronunțată în Cauza *Albert și Le Compte împotriva Belgiei*, paragraful 29, Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Bryan împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 20 mai 1998, pronunțată în Cauza *Gautrin și alții împotriva Franței*, paragraful 57, Hotărârea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Frankowicz împotriva Poloniei*, și Hotărârea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Chaudet împotriva Franței*). Așa fiind, Curtea Constituțională a constatat că „recursul” din materia disciplinară a executorilor judecătorești — astfel cum acesta era prevăzut anterior modificării Legii nr. 188/2000 prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012 — îndeplinește exigențele dreptului la un proces echitabil, prin asigurarea unei căi efective de atac la o instanță judecătorească, fiind o veritabilă și efectivă cale de atac împotriva hotărârii Comisiei superioare de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, cale de atac prin care instanța de judecată, ținând seama și de rolul activ pe care trebuie să îl aibă, poate soluționa cauza sub toate aspectele, atât asupra legalității procedurii disciplinare, cât și asupra temeiniciei hotărârii.

22. De altfel, Curtea constată că, potrivit art. 48 alin. (2)—(4) din Legea nr. 188/2000, pentru suspendarea din funcție sau excluderea din profesie este obligatorie cercetarea prealabilă, în cadrul căreia audierea celui în cauză este obligatorie, acesta fiind îndreptățit să ia cunoștință de conținutul dosarului și să își formuleze apărarea. Totodată, Consiliul de disciplină al Camerei executorilor judecătorești citează părțile și pronunță o hotărâre motivată care se comunică acestora, hotărâre care poate fi atacată cu contestație, în termen de 15 zile de la comunicare, la Comisia superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești. Curtea observă că, alături de această procedură disciplinară, amănunțit reglementată, legiuitorul român a oferit posibilitatea contestării soluției pronunțate de Comisia superioară de disciplină în fața unei instanțe independente și imparțiale, pentru a da expresie dreptului de acces liber la justiție, pentru a conferi deplină eficacitate dreptului la apărare și pentru a oferi certitudinea întrunirii exigențelor dreptului la un proces echitabil, judecat de

o instanță independentă și imparțială, în concordanță cu dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală.

23. Totodată, prin Decizia nr. 165 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, Curtea a reținut că reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

24. De altfel, referirea la caracterul definitiv al hotărârii pronunțate de Comisia superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești vizează sistemul intern, din interiorul profesiei, de exercitare a acțiunii disciplinare, existând posibilitatea contestării acesteia în fața unei instanțe de judecată, așa cum s-a arătat mai sus. În redactarea anterioară a Legii nr. 188/2000 era prevăzută calea de atac a recursului, dar, prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, acesta a fost înlocuit cu contestația care se judecă de curtea de apel, ceea ce înseamnă că soluția pronunțată de aceasta este susceptibilă de a fi atacată cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție.

25. Procedura disciplinară în cazul executorilor judecătorești este similară celei corespunzătoare prevăzute de Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 18 iunie 2014. De asemenea, există o reglementare similară privind competența de soluționare a abaterilor disciplinare și în ceea ce îi privește pe avocați (potrivit art. 71 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, anchetarea abaterii și exercitarea acțiunii disciplinare sunt de competența consiliului baroului, iar, potrivit art. 88, în cadrul fiecărui barou se organizează și funcționează o comisie de disciplină care judecă, în primă instanță și în complet de 3 membri, abaterile disciplinare săvârșite de avocații din acel barou, iar recursul declarat împotriva deciziei disciplinare a Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond, este judecat de Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România constituit ca instanță disciplinară în plenumul său, în afară de persoana implicată în cauză).

26. Prin Decizia nr. 650 din 10 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 24 iulie 2008, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea organelor care judecă acțiunea disciplinară în condițiile Legii nr. 36/1995, constatând că atât Consiliul de disciplină din cadrul Uniunii Naționale a Notarilor Publici, cât și Consiliul uniunii sunt organisme profesionale, cu competențe în domeniul răspunderii disciplinare a notarilor publici. Curtea a constatat că procedura judecării abaterilor disciplinare nu trebuie confundată cu o jurisdicție specială administrativă, care, în conformitate cu art. 21 alin. (4) din Constituție, este gratuită și facultativă. În acest sens, Curtea a observat că, potrivit art. 2 alin. (1) lit. e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, jurisdicția administrativă specială este „*activitatea înfăptuită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale*”. Prin urmare, domeniul procedurii disciplinare diferă de cel al unei

proceduri jurisdicționale speciale administrative. Ca atare, pentru identitate de rațiune, nici în cauza de față nu se poate reține încălcarea art. 21 alin. (4) din Constituție referitor la caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, întrucât organele disciplinare din cadrul profesiei de executor judecătoresc nu întrunesc caracteristicile unor astfel de jurisdicții.

27. Curtea nu poate reține nici susținerea potrivit căreia ar fi nesocotite prevederile art. 21 alin. (4) din Constituție, care consacră caracterul gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, întrucât autoarea excepției de neconstituționalitate pornește de la o premisă greșită. Astfel, faptul că sancțiunea aplicată de organele de disciplină ale profesiei constă în obligația de a achita o amendă într-un anumit quantum nu echivalează cu obligația instituită în sarcina părții de a plăti o taxă pentru a apela la jurisdicția administrativă, ci este consecința conducerii profesionale necorespunzătoare a acesteia, constatată și sancționată ca atare de autoritatea disciplinară organizată în cadrul profesiei.

28. Tot astfel, nu este întemeiată nici critica referitoare la încălcarea caracterului facultativ al jurisdicțiilor speciale administrative, prevăzut de același text din Legea fundamentală. Faptul că partea înțelege să conteste hotărârea Consiliului de disciplină al Camerei executorilor judecătorești, fiind interesată să obțină, în fața Comisiei superioare de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, anularea hotărârii prin care acesteia i se aplică sancțiunea amenzii, nu imprimă acestui demers un caracter obligatoriu, rămânând la latitudinea părții să apeleze sau nu la acest mecanism procedural.

29. În ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000, Curtea constată că autoarea acesteia nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci evidențiază contradicția dintre acestea și

prevederi de lege având forță juridică inferioară Constituției. Astfel, potrivit susținerilor autoarei excepției, acestea sunt în contradicție cu dispozițiile art. 641 din Codul de procedură civilă, prin exceptarea hotărârii Comisiei superioare de disciplină de la formalitatea obligatorie prevăzută, la data ridicării excepției, de textul menționat, a investirii cu formulă executorie, hotărârea acesteia fiind executorie chiar în lipsa unei asemenea investiții. În acest context este de reținut că, ulterior sesizării Curții Constituționale, a fost eliminată din cuprinsul Codului de procedură civilă cerința investirii cu formula executorie a hotărârilor judecătorești, la care se referă autoarea excepției — prin Legea nr. 17/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 21 martie 2017. Autoarea excepției mai susține că art. 49 lit. c) din Legea nr. 188/2000 contravine prevederilor art. 21 din Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și al executorilor judecătorești, precum și dispozițiilor art. 24 și 25 din Legea nr. 188/2000, potrivit cărora doar ministrul justiției dispune suspendarea din funcție a executorului judecătoresc.

30. Curtea observă că toate aceste critici sunt realizate prin compararea textului de lege supus controlului de constituționalitate cu prevederi din alte acte normative, inferioare Legii fundamentale, fără să fie argumentate eventualele contradicții dintre prevederile de lege criticate și dispoziții sau principii cuprinse în Constituție. Ca atare, excepția de neconstituționalitate motivată în această manieră apare ca inadmisibilă, neîndeplinind cerința impusă de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia sesizările trebuie motivate.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 lit. c) frazele a doua și a treia din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Cecilia-Camelia Răducanu în dosarele nr. 682/57/2015, nr. 683/57/2015 și nr. 374/57/2015 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în aceleași dosare ale aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 48 alin. (5) fraza a doua teza întâi din Legea nr. 188/2000 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

privind modificarea Metodologiei de înscriere și înregistrare a calificărilor din învățământul superior în Registrul Național al Calificărilor din Învățământul Superior (RNCIS), aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.475/2017

În temeiul prevederilor art. 340 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, al prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 556/2011 privind organizarea, structura și funcționarea Autorității Naționale pentru Calificări, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Metodologia de înscriere și înregistrare a calificărilor din învățământul superior în Registrul Național al Calificărilor din Învățământul Superior (RNCIS), aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.475/2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La capitolul 4 punctul 4.1, litera a) va avea următorul cuprins:**

„a) Tariful pentru verificarea unui dosar de solicitare în vederea validării și înregistrării, respectiv înscrierii unui program de studii universitare de licență sau master în RNCIS este egal cu:

— valoarea unui salariu minim net pe economie (conform legislației în vigoare la data transmiterii dosarului), pentru un program de licență;

— valoarea unui salariu minim net pe economie (conform legislației în vigoare la momentul transmiterii dosarului), pentru primul program de master dintr-un anumit domeniu, iar pentru alte programe de master din același domeniu ale aceleiași universități, tariful perceput este de 25% din valoarea salariului minim net;

— pentru un program de studii postuniversitare de calificare, valoarea unui salariu minim net pe economie (conform legislației în vigoare la data transmiterii dosarului).”

Art. II. — Autoritatea Națională pentru Calificări, Agenția Română pentru Asigurarea Calității în Învățământul Superior, instituțiile de învățământ superior acreditate și Direcția generală învățământ universitar din cadrul Ministerului Educației Naționale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Valentin Popa

București, 9 februarie 2018.
Nr. 3.194.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 090304